

Records de sant Antoni Abat

Jordi Castellet i Sala
teòleg i escriptor 649284074

A les sis del matí, tots peus a terra; l'únic dia que, enlloc de la mare, ens cridava el pare a tots cinc germans. A Sant Feliu de Codines, la nostra festa major d'hivern, la diada que ens llevàvem més d'hora de tot l'any. Ens ben abrigàvem i cap a la plaça falta gent. La diada de sant Antoni Abat s'enceta, primer, amb la despertada general dels coets que engeguen els de la comissió; seguidament, la torrada del traginer, amb unes bones brases, pa torrat fregat amb all i arengades a la plaça del Xuia. Cap a les vuit, s'apaga el foc i tots, vilatans, pagesos i ramaders, tornen a casa per acabar de mudar-se i donar els últims retocs als carruatges i tractors que han de sortir al passant, engalanats, disfressats o customitzats, tot pensat especialment. El mateix fa la canalla, que durà les seves mascotes, ben endreçades, a rebre la benedicció a la plaça.

El campanar de les hores toca. Sí, perquè a Sant Feliu tenim dos campanars, apa! I la comitiva, ja preparada, surt des de l'ajuntament en direcció a l'església. L'alcalde, els regidors, els balladors de la dansa, vestits per a l'ocasió, els primers carros i tractors fan via cap a la plaça del davant del temple. Mentrestant, toquen a missa, perquè a quarts d'onze, començarà l'ofici solemne, amb cant inclòs dels goigs. El cor ha posat a punt les veus.

Cap al migdia començarà el passant i tothom es dirigirà cap a la plaça Josep Umbert Ventura, «la plaça» per a tothom. Dibuint la volta per la Travessia i demanant la benedicció al senyor rector que, sempre amb molt d'humor, aspergeix amb el salpasser l'aigua beneïda tots aquells que se li acosten, especialment els que menen els tractors i el bestiar.

Els tres tombs continuaran, com cada any, donant la volta pel poble, anant a buscar la casa dels administradors, que convidaran a coca, figues seques i vi bo. I tard, perquè aquest dia ningú no mira el rellotge, tot el poble s'agombarà novament al centre del poble, per acompanyar el ball de la dansa, per riure amb les entrebancades dels dansaires i picar de mans amb gran emoció quan el compàs així ho requereixi. Seguidament tothom a dinar a casa seva, al vespre hi haurà el ball al Centre Cívic i repartiment de premis per a les carrosses més ben engalanades i ocurrents.

Records ben vius del meu poble d'infància, on m'agrada tornar en la seva festa major d'hivern. Més emocionant i viscut especialment pels qui

venen de lluny, pels qui treballen, estudien o viuen a l'estranger, que aquest dia s'afanyen per deixar-se veure. Jo mateix encara m'emociono en pensar en aquell mes de gener del 1995, en plenes vacances d'hivern de la universitat de Lovaina, quan tornant de la llunyana i freda Bèlgica, vaig tornar a sentir el contrapàs del ball de gitanes i el sol picant a la cara; se'm posava la pell de gallina, talment com avui. Tot català s'enyora de casa, de les seves tradicions, de la seva música i del seu poble. Quants santfeliuencs seguiran avui la festa per les xarxes socials! Jo en sé més d'un.

Al contrari del que es podria pensar, en temps de postmodernitat, postcristianisme i tots els post que es vulgui, som davant d'una festa cada dia més arrelada, amb més tradició i més seguiment que mai. En celebrar-se el dia pertinent, amb festa laboral, ajuda a retrobar-se els fills santfeliuencs, els que viuen i treballen fora, a reunir les famílies, com un repicó, a mig gener, del dia de Nadal. Serà un encert que sapiguem unir tradició i sentit de la festa, la pregària d'intercessió pel bestiar i pels qui el cuiden, amb la festa i la gatzara.

En temps d'urgència ecològica i d'emergència climàtica, sant Antoni Abat, pare dels monjos, qui visqué a Egipte allà pel segle IV, ajuda a comprendre millor que formem un sol món, una

unitat amb els nostres germans de la creació, els animals, aquells que el Pare etern va posar sota la protecció i la responsabilitat dels homes, quan ens va dir, des del primer capítol del llibre del Gènesi:

«Sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrossegueu per terra» (Gn 1,28), amb aquell encàrrec de «posar

l'home enmig del jardí de l'Edèn perquè el conrees i el guardés» (Gn 2,15).

Donarem gràcies a Déu perquè ha posat la creació sota la nostra responsabilitat. Ens admirarem de quina manera un gra de blat transforma la terra en pa. Donarem gràcies perquè el bestiar transforma l'herba i l'aigua en llet i carn. Estarem agraïts per la companyia que ens fan les mascotes. Ens recordarem que les persones formem part del mateix regne animal i que estem tots cridats a la vida eterna, perquè allò que hem estimat de debò en aquest món, perdura sempre (1Co 13,8).

A tothom, felicitat de festa de sant Antoni, fundador de l'eremitisme el segle IV a Egipte, que demana la nostra unió amb la natura i l'amor pels animals.